

Justitsministeren: Det ærede Medlem kan være forsikket om, at jeg altid vil tage Conseqventerne af mine Handlinger. Jeg troer forøvrigt, at det Exempel, han nævnte, ikke beviser, hvad det skulde bevise; thi hvis jeg ikke misforstod ham, blev Monopolet for Løspre-Assurancefælleskabet hævet ved, at det ikke blev stadfæstet ved Thronsikket; men her skal Ophævelsen stee ved en Lov. Det foreliggende Lovudkast har imidlertid, som jeg tidligere har tilladt mig at gjøre opmærksom paa, været behandlet i en Række af Aar, og det ærede Medlem har selv ved første Behandling fremhævet, at det har været længe dermed, men naar nu dette Spørgsmaal først kommer frem her ved 2den Behandling, er jeg berettiget til at sige, at det kommer pludselig. Jeg troer heller ikke, at den foreslaaede Fremgangsmaade stemmer med den, man ellers har anvendt, thi man har i alle sige Tilfælde givet det vedkommende Institut Leilighed til — det har aldrig været min Mening, at det skulde give nogen Tilladelse — at fremkomme med de Grunde, som kunde anføres for, at de gamle Forhold opretholdtes, saaledes at Lovgivningen i et saadant Punkt ikke blev forandret, før de Vedkommende havde givet deres Mening tilkjende. Det forekommer mig saameget mere naturligt, at noget Lignende fandt Steed her, som det ærede Medlem veed, at der ved Siden af Bestyrelsen tillige staaer Repræsentanter for Grundeierne.

Klein: Efterat den ærede Justitsminister har spøjet sin Anbefaling for det af mig stillede Forslag til den Anbefaling, hvormed den ærede Ordfører for Forslagsstillerne idag begyndte Discussionen, er det vistnok ikke nødvendigt for mig at udtale mig vidtløftigere om Forslaget. Det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Kreds (Winther), som i sit første Foredrag fremsatte nogle Erindringer imod Forslaget, fandt sig jo ogsaa foranlediget til, da han sidst havde Ordet, at udtale, at det vistnok vilde være praktisk rigtigt at stemme for Forslaget. Dette troer jeg nu ogsaa, men jeg haaber tillige, at det vil kunne lykkes mig at overbevise det ærede Medlem om, at det ikke blot vil være det Rigtigste af praktiske Hensigtsmæssighedsgrunde, men at Under-

ændringsforslaget tillige anbefaler sig derved, at det i og for sig er rigtigt, idet det tager et Hensyn, som formeentlig bør tages, til private Retsforhold, hvorom der absolut her maa være Tale. Det ærede Medlem synes at have betragtet Sagen væsentligst fra de private Brandforsikringsanstalters Standpunkt. Han har ibetmindste lagt sær Vægt paa, hvorvidt det vilde volde større eller mindre Bryderi for Brandforsikringsfælleskaberne og de Private, der maatte ønske at komme ind i dem, om man vedtog den Bestemmelse, der er foreslaaet, eller andre Bestemmelser. Men der er jo en anden Side af Sagen, som ingenlunde maa oversees, nemlig den, at man skylber at tage Hensyn til de forskjellige privatretlige Interessesfer. Man bør ikke ordne Sagen paa den Maade, at det bliver muligt for Ciere, med eller uden Samtykke af deres Pantecreditorer, at kunne træde ud af en Brandforsikringsanstalt saaledes, at de udsætte andre Private, som have særlige Rettigheder, og navnlig de secundaire Pantehavere, for at komme til at lide uretfærdige Tab. Naar det ærede Medlem fremhævede, for at støtte sin Formening om, at det af mig stillede Forslag vilde medføre meget Bryderi, at der havde været en Periode, hvori Ministeriet forlangte at faae indsendt og at beholde, indtil Revisionen var færdig, de Paategninger paa Panteobligationerne, som indeholdt Pantecreditorernes Samtykke til, at Cierne af Eiendomme udenfor Kjøbenhavn maatte udtræde af den almindelige Brandforsikring, saa har denne Henviisning overordentlig Lidet at bethyde; for det Første fordi det viste sig, at det var en Tingenes Tilstand, der ikke engang længere eksisterer udenfor Kjøbenhavn, og dernæst, fordi der jo ikke kunde blive Spørgsmaal om noget Saadant for Kjøbenhavns Vedkommende — og vi tale jo alene om Brandforsikringsforholdene i Kjøbenhavn —, idet nemlig Brandforsikringen for Eiendomme i Kjøbenhavn ikke saaledes staaer under Justitsministerens Bestyrelse som den almindelig Brandforsikring. Det ærede Medlem spøiede rigtignok til, at det havde vist sig, at Pantecreditorerne stundom viste Betænkelse og Uvillie imod at der maatte gøres Paategninger paa deres Obligationer om deres Samtykke til Ciernes Udtrædelse det af